

Sơn Thần AI

THE FOREST PRINCE

TRUYỆN TRANH TƯƠNG TÁC ĐA CHIỀU

Son Thần AI

THE FOREST PRINCE

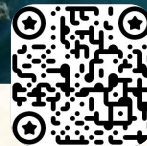

SƠN THẦN (Sơn Tinh): Một vị thần trẻ trung, mạnh mẽ, đại diện cho núi rừng, mang tinh thần bảo vệ thiên nhiên, chính nghĩa.

CÔNG CHÚA MỊ NƯƠNG: Thông minh, duyên dáng, hiểu biết, là cầu nối, thông điệp hòa bình giữa hai thế lực thiên nhiên.

THỦY THẦN (Thủy Tinh): Quyền lực, bí ẩn, đại diện cho sức mạnh của nước, nhưng đầy tham vọng.

Tác giả Sam là nhà sáng lập tiên phong của «Vietnam Digital Humans – Người Nhân Tạo», cô đã giới thiệu thể hệ công dân số, trợ lý AI nói tiếng Việt từ những ngày rất sớm của kỷ nguyên AI.

Sam cũng là tác giả của thể loại “Sách, truyện và tạp chí tương tác đa chiều”, lần đầu tiên được áp dụng tại Việt Nam.

Trong quá trình nghiên cứu và phát triển AGI «Trí tuệ Nhân tạo Tổng quát», Sam tình cờ phát hiện ra một ý tưởng xuất sắc cho dự án tiểu thuyết khoa học viễn tưởng «The Immortalize – Hành trình bất tử» một câu chuyện lấy cảm hứng từ cuộc đời có thật của thiên tài Elon Musk, dự kiến xuất bản trong cuối năm 2025.

Tác phẩm «Sơn Thần – The Forest Prince» là dự án tâm huyết của cô dành cho khán giả trẻ yêu thích hoạt hình và truyện tranh tại Việt Nam.

QR06

LOGO

Bà HỌ VÀ TÊN
chức danh

Nhận xét của cá nhân/doanh nghiệp NTT
về câu chuyện và dự án sau khi đọc premiere

QR06

LOGO

Bà HỌ VÀ TÊN
chức danh

Nhận xét của cá nhân/doanh nghiệp NTT
về câu chuyện và dự án sau khi đọc premiere

QR06

LOGO

Ông HỌ VÀ TÊN
chức danh

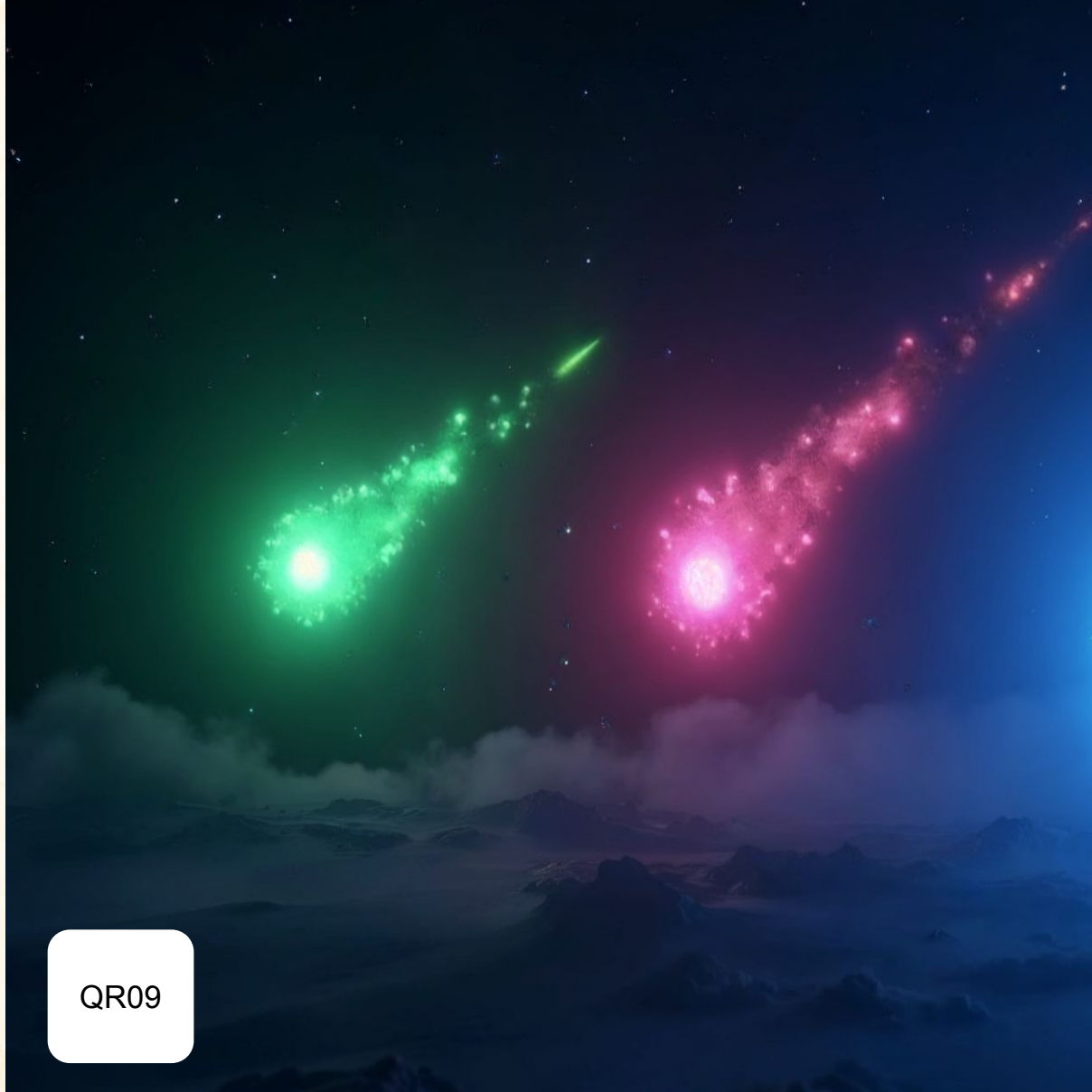
Nhận xét của cá nhân/doanh nghiệp NTT
về câu chuyện và dự án sau khi đọc premiere

**QUẢNG CÁO TƯƠNG TÁC ĐA CHIỀU
CỦA NHÀ TÀI TRỢ
POSTER QC CÓ SỬ DỤNG NHÂN VẬT
CHÍNH CẦM NẮM SẢN PHẨM -
QUÉT MÃ QR CÓ NHÚNG TVC/HOẶC
PHÒNG HỘI THOẠI AI**

NGÀY XỬA NGÀY XỬA,

Phía trên bầu trời bao la, là dãy thiên hà lấp lánh, nơi những vì sao kể chuyện bằng ánh sáng, có hai ngôi sao sáng lung linh đang nhảy múa bên nhau. Chúng lấp lánh, tỏa sáng như muốn nói với cả vũ trụ về một điều kỳ diệu sắp xảy ra.

Nhưng bỗng nhiên, mây đen kéo đến, che kín bầu trời. Sấm rền vang, chớp giật sáng lòe! Một ngôi sao lạ khác lao tới, va chạm vào hai ngôi sao kia, tạo nên một vụ nổ ánh sáng rực rỡ.

Ba mảnh tinh tú vỡ vụn hóa thành ba luồng ánh sáng rực rỡ, lao nhanh xuống trái đất, mỗi mảnh bay về một hướng khác nhau. Ngôi sao có ánh sáng màu xanh lá rơi xuống khu rừng già. Ngôi sao có ánh sáng màu xanh dương rơi xuống đại dương, khiến cho mặt biển động mạnh. Ngôi sao màu hồng thì rơi xuống đồng bằng, nơi cung điện của Vua Hùng thứ 18.

Ảnh tương tác

Đưới bầu trời giông bão, một vương quốc cổ xưa hiện lên hùng vĩ.

Ảnh tương tác

Mưa trút xuống như thác, cây cối bên ngoài cung điện rung lên bần bật, nghiêng ngả, lá vàng bay khắp nơi. Người hầu vội vàng đóng cổng thành, hối hả kéo rèm cửa sổ lại, thấp lên những ngọn nến lung linh trong các gian phòng.

Cung điện như một con tàu lớn, đứng vững giữa cơn bão, chờ đợi một điều kỳ diệu xảy ra.

Ảnh tương tác

Trong căn phòng riêng của Hoàng hậu, bà chuẩn bị lâm bồn, nằm trên chiếc giường gỗ, khuôn mặt nhợt nhạt, đôi tay bấu chặt thành giường đến run rẩy. Tiếng rên đau đớn của Hoàng hậu vang lên, hòa cùng tiếng gió rít qua khe cửa. Mồ hôi nhễ nhại trên trán bà.

Bên giường, Nhữ mẫu, với khuôn mặt hiền từ và mái tóc búi gọn, đôi tay che chắn ngọn nến nhỏ khỏi cơn gió lùa qua tấm rèm lụa mỏng manh đang lay động. Trong khi đó bà mụ với đôi mắt sắc bén đầy tập trung, khéo léo đỡ đỡ, bà thì thầm những lời cầu khẩn bình an cho Hoàng hậu.

Bỗng nhiên một tiếng động mạnh làm rung chuyển cả cung điện. Một luồng ánh sáng màu hồng rực rỡ, lóe lên từ hư không, chiếu sáng khiến cho cả căn chới lòa. Thời gian ngừng trôi, gió ngừng thổi, ngọn nến đứng yên, rèm lụa bất động, tất cả mọi thứ đều bị dừng lại trong phút chốc. Chỉ riêng luồng ánh sáng màu hồng là tiếp tục di chuyển dịu dàng lướt nhẹ qua rèm, nó xoay tròn như một điệu múa thần tiên, rồi chui tọt vào bụng Hoàng Hậu, tan biến trong khoảnh khắc.

Thời gian và mọi thứ quay trở lại bình thường, ngọn nến lại lập lòe, và một tiếng hét thất thanh của Hoàng Hậu xé tan bóng tối: “Ahhh!” chào đón sự ra đời của một sinh linh bé nhỏ được chúc phúc bởi những thần tiên từ dãy ngân hà.

Ảnh

Trước cánh cửa phòng Hoàng Hậu, hành lang vang vọng bởi những tiếng bước chân của Vua Hùng. Nhà vua đi qua đi lại, mỗi bước chân nặng trĩu lo âu. Đôi mắt ông hướng về cánh cửa phòng, nơi ánh nến hắt ra những bóng hình quệt mờ hôi của bà mụ. Vua Hùng nắm chặt tay, lòng thầm cầu nguyện, hy vọng Hoàng Hậu và đứa con sắp chào đời được bình an.

Bỗng, một tiếng khóc trẻ thơ “oe oe” vang lên. Âm thanh ấy như xua tan bóng tối, khiến trái tim vua nhẹ nhõm. Cánh cửa phòng bật mở, Nhũ Mầu bước ra, khuôn mặt rạng rỡ. Bà bế một cô bé nhỏ xinh xắn, làn da trắng ngần tựa ngọc, đôi mắt lấp lánh như mang ánh sao. “Thưa bệ hạ, là một tiểu công chúa!”

Nhũ Mầu mỉm cười, nhẹ nhàng đưa cô bé đến trước mặt nhà vua. Vua Hùng ôm lấy cô công chúa nhỏ bé, trái tim ông tràn ngập niềm vui, khuôn mặt lo âu hóa thành nụ cười hớn hở. “Ôi, công chúa của ta!” ông thì thầm, giọng ấm áp như ánh nắng ban mai. “Chúng ta sẽ đặt tên con là Mị Nương, con là viên ngọc quý của vương quốc này.”

Cô bé ọ ọ, đôi mắt trong veo nhìn vua, như thể mang theo ánh sáng của ngôi sao trong đôi mắt cô bé, hứa hẹn một số phận kỳ diệu gắn với những bí ẩn của đất trời.

Ảnh

Cùng lúc đó, trong đêm đen sâu thẳm, tại dãy núi cổ xưa cùng rặng rừng già chìm trong bóng tối, chỉ điểm tuyết bởi những tia chớp lóe sáng liên hồi. Tiếng sấm rền vang, tựa lời gọi mở của những vị thần núi. Gió rít qua cánh rừng già, làm những tàng cây cổ thụ rung lên bần bật, cành lá lao xao như sắp chào đón một sự kiện bí ẩn từ vũ trụ đưa đến.

Âm thanh của đêm rừng trời dậy: tiếng chim cú kêu u u, tiếng côn trùng rì rào, và tiếng lá xào xạc. Từ đỉnh núi cao, ánh chớp dẫn lối qua con đường mòn ẩm ướt là một con đường mòn dẫn vào một hang động.

Sơn Nương, cố gắng từng bước đi cẩn thận trên lối mòn trơn trượt, đôi chân nặng nề nhưng kiên định. Mưa rơi xối xả, gió rít bên tai, thúc giục bà tìm nơi trú ẩn. Tay bà xoa bụng, nhưng cơn đau thúc giục hạ sinh đang kéo đến. Ánh mắt vừa lo âu vừa tràn đầy hy vọng. Mỗi bước chân của Sơn nương là một lời cầu nguyện, xin các vị thần rừng che chở.

Đã đến được hang động, Sơn Nương vội bước vào. Bà ngồi xuống, hít thở sâu, cảm nhận hơi ấm còn sót lại của hòn đá to, như thể hang động này là nơi định mệnh đã chọn để chào đón một linh hồn đặc biệt. Tiếng gió rít ngoài kia hòa cùng tiếng tim bà đập, báo hiệu một khoảnh khắc thiêng liêng sắp xảy ra, nơi ánh sáng của rừng sẽ giáng xuống, mang theo lời tiên tri về một vị thần tương lai.

Sơn nương lấy đồ trong túi vải ra để nhóm lửa, bà nhặt nhanh những cành củi khô còn sót lại để đốt lên, Sơn nương co ro trong cơn lạnh và chịu đựng những cơn đau bụng liên hồi.

Anh

Bên trong hang động sâu thẳm, ánh lửa từ đồng củi phừng phực cháy, hắt lên vách đá. Sơn Nương nằm trên một tảng đá lớn, mồ hôi lãnh dài trên trán bà, đôi tay bấu chặt vào đá, chuẩn bị cho thời khắc trọng đại. Tiếng la đau đớn của bà vang vọng, hòa cùng tiếng mưa lũ gào thét bên ngoài. Hang động rung lên, như thể chính đất trời đang chờ đợi khoảnh khắc kỳ diệu này.

Bỗng, một tiếng động mạnh như sấm động làm vách đá rung chuyển. Một luồng ánh sáng màu xanh lá đang di chuyển tràn ngập trong hang động, chiếu sáng mọi góc ngách. Thời gian ngừng trôi, mọi thứ ngừng động, ngọn lửa đứng yên. Luồng ánh sáng ấy lướt qua vách đá, xoay tròn như điệu múa thiêng, rồi nhẹ nhàng chui vào bụng Sơn Nương, tan biến trong khoảnh khắc trở lại bình thường.

Một tiếng khóc trẻ thơ “oe oe” trong trẻo vang lên, xua tan bóng tối. Sơn Nương, dù mệt mỏi, mỉm cười rạng rỡ, ôm lấy cậu bé sơ sinh đáng yêu. Cậu bé mút tay, đôi mắt nhìn mẹ trìu mến, Sơn Nương âu yếm và quấn chặt đứa trẻ trong mảnh vải thô.

Nhưng niềm vui chưa trọn, mưa lũ bất ngờ ập đến, gào thét nghe đến đáng sợ. Vách đá đột nhiên sạt lở theo cơn nước lũ, tảng đá ngọc trượt xuống vực, cuốn Sơn Nương theo dòng nước xiết. Bà cố sức chống chọi yếu ớt, ánh mắt hoảng loạn và bất lực. Trong khoảnh khắc, bà cố gắng dồn hết sức mạnh, đẩy cậu bé lên bờ cỏ mềm, hy sinh để cứu con. Dòng nước cuốn bà trôi đi, tiếng khóc thét của đứa trẻ hòa cùng tiếng cây rừng lao xao.

Một bóng đen bí ẩn bay thoáng qua nhanh như cắt. Không ai thấy rõ khuôn mặt, chỉ thấy đôi tay diu dàng ôm lấy cậu bé, bay vút lên với tốc độ nhanh như chớp. Tiếng khóc của cậu bé dần hóa thành tiếng cười khanh khách, như thể mang đến cho cậu bé một định mệnh mới.

Anh

Trong khi đó, ở nơi đại dương xa, mặt biển bao la trải rộng như tấm lụa dệt dưới ánh trăng lấp lánh, sóng vỗ ầm ầm hòa cùng tiếng sấm rền vang, những ánh chớp lóe sáng.

Bỗng nhiên, từ dải ngân hà xa xôi, một thiên thạch mang theo luồng ánh sáng màu xanh dương rực rỡ bao quanh, lao xuống mặt biển. Tiếng sóng gào thét, tung bọt trắng xóa, như chào đón phép màu từ trời cao. Nước biển xoáy tròn, lấp lánh ánh bạc, như thể cả đại dương đang hát một khúc ca thiêng liêng để nghênh đón một sự kiện đặc biệt.

Dưới làn nước sâu, thủy cung hiện ra lung linh, nơi những rặng san hô phát sáng như ngọc trai và những đàn cá đủ màu bơi lội, tựa như các vũ công trong một điệu múa thần tiên. Tiếng sủi nước rì rầm, như lời thì thầm của biển cả, vang vọng khắp thủy cung.

Không khí tràn ngập sự kỳ diệu, như thể đại dương đang nín thở, chờ đợi một định mệnh sắp thành hình. Ngôi sao xanh dương, sau khi xuyên qua mặt nước, hòa vào lòng biển, để lại một luồng sáng lấp lánh.

Ảnh

Dưới thủy cung lộng lẫy, ánh sáng từ những viên ngọc trai khổng lồ chiếu sáng cung điện, nơi những cột san hô uốn lượn như các ngọn tháp thần tiên. Thủy Nương, Hoàng hậu người cá xinh đẹp, nằm trên chiếc giường vỏ sò to lớn, lấp lánh như được dệt từ ánh trăng. Khuôn mặt nàng nhợt nhạt, đôi mắt nhắm chặt vì đau đớn, chiếc đuôi cá lấp lánh vẩy bạc quất lên quất xuống, làm nước xoáy nhẹ quanh giường. Tiếng la thất thanh của nàng vang vọng, khiến những con cá nhỏ sợ hãi trốn sau rặng san hô.

Các nàng tiên cá hầu cận, với mái tóc dài óng ả như tảo biển, tất bật bơi ra bơi vào, cố gắng xoa dịu Thủy Nương. Không khí trong thủy cung tràn ngập sự thiêng liêng, như thể cả đại dương đang chờ đợi một phép màu.

Bỗng, một tiếng động mạnh như sóng thần rung chuyển thủy cung, làm những cột san hô chao đảo. Một luồng ánh sáng xanh dương rực rỡ tràn ngập không gian, bao trùm lấy cơ thể Thủy Nương. Thời gian ngừng trôi, nước biển ngưng đọng, các nàng tiên cá đứng yên, ánh sáng từ ngọc trai mờ đi. Luồng ánh sáng ấy xoay tròn như một điệu múa thần thánh, rồi nhẹ nhàng hòa vào cơ thể Thủy Nương, tan biến trong khoảnh khắc. Mọi thứ trở lại bình thường, tiếng nước lại rì rào.

Một tiếng khóc trẻ thơ “oe oe” trong trẻo vang lên, như tiếng chuông bạc của biển cả, xua tan sự tĩnh lặng. Hai nàng tiên cá, với nụ cười rạng rỡ, nâng một chiếc vỏ sò lớn, bên trong là một bé trai người cá, chiếc đuôi nhỏ lấp lánh vẩy xanh. Gương mặt cậu bé nhăn nhó, đôi mắt mở to tròn nghịch ngợm, như thể đang cau có với cả thế giới, nhưng vẫn toát lên vẻ đáng yêu. Thủy Nương mỉm cười mệt mỏi, ôm cậu bé vào lòng, biết rằng đây là Thủy Tinh, vị thần tương lai của biển cả.

Mười năm thấm thoát trôi qua, dưới lòng biển sâu thẳm, thủy cung lộng lẫy hiện ra như một thế giới thần tiên nơi con người không thuộc về, rừng san hô lấp lánh và đàn cá đủ màu bơi lội như những vũ công thần tiên. Hoàng tử cá Thủy Tinh, nay đã mười tuổi, với chiếc đuôi xanh dương óng ánh, bơi lội cùng cha mẹ. Vua Thủy Tề, với mái tóc bạc như bọt sóng, huấn luyện cậu bơi tốc độ, dẫn đường cậu lướt qua những rạn san hô rực rỡ và các ghềnh đá sắc nhọn. Thủy Tinh bơi nhanh như tia chớp, đôi mắt sáng rực, nhưng lòng cậu luôn hướng về ánh sáng lấp lánh trên mặt biển. Cậu trôi lên phía trên, khao khát khám phá thế giới bên trên mặt nước, nhưng Vua Thủy Tề nhanh chóng kéo đuôi cá của cậu trở xuống, ra hiệu không đồng ý.

“Này con trai của ta,” Vua Thủy Tề trầm giọng, như tiếng sóng ngầm, “đó là nơi thuộc về loài người, con nhất định không được lên trên đấy.” Thủy Tinh cau mày, gương mặt lộ vẻ không vui, nhưng vẫn bơi theo cha về vùng nước sâu, nơi ánh sáng mờ dần. Thủy Nương, mẹ cậu, bơi đến, đôi mắt dịu dàng như ánh trăng rằm. Bà trao cho cậu một túi nhỏ lấp lánh, chứa những hạt ngọc long châu óng ánh như sao biển. “Đây là quà cho con,” nàng dặn, giọng ấm áp nhưng nghiêm nghị, “nó sẽ giúp con có đôi chân như con người trong những dịp cần thiết và cấp bách, nhưng con nên nhớ, không được tùy tiện sử dụng nó. Hiểu không?” Thủy Tinh liền hỏi “Tại sao ạ?” Thủy nương nói thêm “mỗi lần con sử dụng đôi chân để đến gần loài người là hàng vạn sinh linh người cá sẽ hi sinh vì con đấy! Thủy Tinh gật đầu, đeo túi ngọc vào cổ, và nhìn lên hướng mặt biển, cậu bé bắt đầu mơ về ngày được bước chân đi trên đất liền để khám phá thế giới trên mặt biển.

Anh

Trên đất liền, trong cánh rừng xanh mướt, cậu bé Sơn Tinh, cũng đã lên mười, cậu bé đang vác một buồng chuối chín vàng ươm trên vai, nhảy thoăn thoắt qua những vách núi và cây rừng thật điệu nghệ. Tóc cậu rối bù như tổ chim, ánh mắt tinh nghịch.

Anh chàng huýt sáo vang, âm thanh trong trẻo như tiếng gọi của rừng sâu. Lũ khỉ lập tức xuất hiện, lao nhao từ cành này sang cành khác, tranh nhau những quả chuối chín mọng mà cậu hào phóng ném cho. Tiếng khỉ kêu chí chóc hòa cùng tiếng cười giòn tan của Sơn Tinh, làm cả cánh rừng rộn ràng.

Đột ngột, những nhánh cây xanh thò dài ra và vung lên, quất nhẹ vào tay chân cậu, rồi thọc lét khiến cậu cười lăn lộn “Thầy, thầy tha cho con, tha cho con!” Sơn Tinh vừa cười vừa la, lăn lộn chống cự. Lũ khỉ, sợ hãi, khép nép trốn trên cành cây, mắt tròn xoe nhìn.

Thần Rừng hiện nguyên hình, bộ râu trắng phơ lất phất, ông thu lại những nhánh roi. “Con lại đi trộm chuối của dân làng à?” ông hỏi bằng giọng nghiêm khắc với ánh mắt ẩn ý. Sơn Tinh lắc đầu, đứng bật dậy, chỉ vào buồng chuối. “Dạ không có ạ! Đây thầy nhìn này, con đã đem những cây giống từ dưới thung lũng về và tự trồng ạ. Thầy nhìn xem!” Cậu tự hào khoe những cây chuối nhỏ đang mọc bên sườn núi.

Thần Rừng mỉm cười, vuốt râu. “Tốt lắm con trai. Hãy nhớ, việc trộm cắp thành quả của người khác là rất xấu xí.” Sơn Tinh gật đầu, nhưng ánh mắt tinh nghịch như thể cậu đang nghĩ đến trò đùa tiếp theo. Rừng xanh lại rộn ràng, như chúc phúc cho cậu bé mang sứ mệnh sẽ trở thành vị thần tiếp theo của núi rừng.

Trong hoàng cung nguy nga, vườn hoa rực rỡ sắc màu như một bức tranh thêu, nơi những cánh bướm lấp lánh bay lượn chấp chới. Vua Hùng và Hoàng Hậu, dù tóc đã điểm bạc, đứng trên ban công, mỉm cười nhìn xuống công chúa Mị Nương.

Nàng công chúa đến nay đã được mười tuổi, tung tăng chạy giỡn, đuổi theo những con bướm vàng, váy áo lụa bay nhẹ như mây. Tiếng cười khúc khích của nàng vang vọng, tựa tiếng chuông bạc trong gió. Nhũ Mầu, với khuôn mặt hiền từ, chạy léo đéo theo sau, thở hổn hển, cố giữ chiếc váy dài khỏi vướng vào bụi hoa. “Công chúa, chậm lại kẻo ngã!” bà gọi, nhưng Mị Nương chỉ cười lớn, nhảy qua một khóm hoa, rồi bất ngờ trượt chân, lăn nhào xuống dốc đất. Nàng nằm ngửa, nhìn trời, cười khanh khách, như thể cả thế giới là trò chơi của riêng mình.

Trong khoảnh khắc thời gian như xoay chuyển. Cũng tại nơi này, Mị Nương, thoáng chốc trở thành cô gái hai mươi tuổi, gương mặt hồng hào của cô thiếu nữ, nàng ta ngồi dậy từ dốc đất, đôi mắt sáng ngời. Nàng giương cung, tư thế uyển chuyển như một nữ chiến binh, nhắm vào mục tiêu đằng xa, ánh mắt sắc bén nhưng vẫn toát lên nét tinh nghịch.

Nhũ Mầu, bấy giờ bà ta đã đã luống tuổi hơn trước, tóc bạc phơ, vẫn léo đéo theo sau, tay cầm bó cung tên, vừa chạy vừa thở hổn hển. “Công chúa, chậm lại chút!” bà than vãn, mồ hôi lấp lánh trên trán.

Trên ban công, Vua Hùng và Hoàng Hậu, già hơn nhưng ánh mắt vẫn tràn ngập yêu thương, nhìn nhau hạnh phúc, như thấy cả tuổi thơ của con gái trong khoảnh khắc này. “Hậu à,” Vua Hùng trầm ngâm, “ta nghĩ con bé đã lớn rồi?” Hoàng Hậu nhìn sang, ánh mắt dịu dàng. “Ý của bệ hạ là sao?” Vua Hùng mỉm cười. “Ta nghĩ đến lúc chúng ta cần phải...” Hoàng Hậu tiếp lời, như đã hiểu: “Kén phò mã.” Vua gật đầu. “Vậy Hoàng Hậu cho tiến hành chuyện đó sớm đi.” Hoàng Hậu khẽ cúi đầu. “Dạ, bệ hạ.”

Tại bìa rừng, ánh hoàng hôn nhuộm vàng những tán cây, Mị Nương, vẫn với cung tên trên tay, say mê đuổi theo một con nai nhỏ, đôi mắt nàng sáng đầy sự hiếu thắng. Nhũ Mầu già, váy áo lấm lem, chạy theo, thở hổn hển. “Công chúa, công chúa, chờ thần với!” bà nói “Công chúa đừng bắn thú rừng”. Nhũ Mầu, lo lắng, khuyên: “Công chúa, nàng không nên bắn nó, chúng ta cần bảo vệ động vật hoang dã.” Mị Nương gật đầu ngoảnh lại, cười tinh nghịch. “Bà yên tâm, ta chỉ đùa với nó chút thôi! Nó chỉ là một con nai con thôi.”, dù vậy nhưng đôi chân của công chúa vẫn bám đuổi theo thú nhỏ, khiến nó càng dẫn nàng đi sâu hơn vào cánh rừng.

Nhũ Mầu thở dài. “Công chúa, trời sắp tối rồi, vào rừng sâu nguy hiểm lắm! Chúng ta về thôi”. Rồi bà ấy lẩm bẩm, tự an ủi: “À, mà Mị Nương giỏi võ cao cường thì sợ gì nguy hiểm chứ... mình cứ khéo lo.” Cảm thấy mệt mỏi khi chạy lòng vòng cùng công chúa, bà dừng lại bên một gốc cây cổ thụ, đặt áo choàng và bó cung tên xuống đất, dựa vào thân cây, nhắm mắt, và nhanh chóng rơi vào giấc ngủ cùng tiếng khò khò.

Mặt trời lặn, ánh sáng vàng cam dần tắt, để lại cánh rừng chìm trong bóng tối, nơi một định mệnh đang chờ Mị Nương phía trước.

Ảnh

Chiều dần buông, mặt trời đang xuống thấp hơn, cánh rừng già bạt ngàn chìm trong ánh nắng vàng cam, nơi những tàng cây cổ thụ đứng đờ đẫn như đang kể những câu chuyện bí ẩn. Mị Nương, vẫn mãi mê đuổi theo một chú nai nhỏ, khắp khiêng chạy qua lùm cây. Những con nai to khỏe khác khác đã lao nhanh vào sâu trong rừng, nhưng chú nai này, với sự chậm chạp thập thò của nó, khiến nàng vừa tò mò vừa thích thú. Tiếng chim xào xạc, tiếng vượn ré lên từ cành cao. Con nai nhỏ đột nhiên không thể di chuyển, nó đứng im lại một chỗ, thấy thế Mị Nương liền giương cung, ánh mắt tinh nghịch, nhắm vào chú nai, nhưng nàng chỉ định trêu đùa bắn trượt qua trên đầu nó mà thôi. Mũi tên bay vút, lao thẳng về phía chú nai. Đúng lúc ấy, chú nai nhắm mắt như chấp nhận số phận.

Đột nhiên, một hòn đá từ đâu phóng tới, nhanh như chớp, làm mũi tên gãy đôi, rơi xuống đất. Chú nai thảng thốt, như thầm cảm ơn ân nhân, thì ra là bánh xe gắn vào chân của chú nai bị kẹt vào một cái rễ cây khiến nó không thể di chuyển, và đây chính là con nai nhỏ của Sơn Tinh.

Mị Nương bực tức, quay lại tìm kẻ phá đám. Trên cành cây cao, Sơn Tinh, với tóc rối bù và áo lá cây, vắt vẻo quan sát, nụ cười tinh nghịch lấp lánh trong mắt. Chính chàng ta đã quăng hòn đá kịp thời cứu chú nai nhỏ của mình. Anh đến chỗ chú nai và kéo nó ra khỏi đám cây, con nai mừng rỡ chạy đi.

Trong khi đó, Mị Nương hậm hực bước tới phía trước để tiến lại chỗ chú nai, nhưng bất ngờ nàng ta trượt chân, ngã xuống dòng suối chảy xiết. Nước cuốn nàng đi, nàng vùng vẫy, hoảng loạn vì không biết bơi. Khi Mị Nương chìm dần, ánh mắt mờ đi trong làn nước lạnh.

Hoàng tử cá Thủy Tinh, đang bơi du ngoạn dưới mặt nước, nhìn thấy Mị Nương đang chìm sâu xuống. Với chiếc đuôi cá xanh dương lấp lánh, chàng bơi quanh nàng, trong phút chốc, Thủy Tinh chạm hai tay vào nâng đỡ lưng của Mị Nương để cô không chìm sâu hơn, đôi má anh ửng hồng, Thủy Tinh vừa nâng Mị Nương lên mặt nước, dự định đưa nàng lên bờ.

Nhưng đúng lúc ấy, Sơn Tinh, nhìn mãi không thấy Mị Nương trôi lên, anh liền từ cành cây cao, nắm dây leo nhảy ùm xuống nước, nhanh như gió rừng, kéo Mị Nương lên bờ an toàn. Thủy Tinh nhanh chóng ẩn trốn sau tảng đá dưới thác nước, quan sát Sơn Tinh đặt Mị Nương lên bờ cỏ mềm. Thủy Tinh định dùng ngọc long châu để hóa thành đôi chân người, nhưng lời dặn của mẹ, Thủy Nương, vang lên trong đầu: “Con không nên đến gần loài người.” Thủy Tinh chùn bước, ánh mắt thoáng buồn, rồi chàng ta lặn sâu xuống dòng nước, bơi trở về đại dương sâu thẳm, để lại một vòng nước xoáy lấp lánh.

Đêm buông xuống, cũng là hang động năm xưa sâu trong cánh rừng, giờ là nơi trú ẩn của Sơn Tinh. Ánh lửa từ đồng củi phừng phực cháy, hắt lên vách đá những bóng hình mờ ảo như kể chuyện cổ. Mị Nương nằm trên một tảng đá phẳng, váy áo ướt sũng, tóc xõa dài mềm mại. Sơn Tinh, với ánh mắt lo lắng, khẽ chạm vào má nàng, lay nhẹ để nàng công chúa tỉnh lại. Đôi má chàng ta cũng trở nên ửng hồng, tim đập thình thịch khi lần đầu chạm vào một cô gái, cảm giác vừa lạ lẫm vừa bối rối.

Mị Nương ho húng hắng, mở mắt, ánh mắt hoảng loạn nhìn quanh. Xung quanh nàng là những người bạn kỳ lạ của Sơn Tinh: lũ khỉ lé mồm, chim vẹt rực rỡ, một con trăn lấp lánh vảy, và chú nai nhỏ với đôi bánh xe gỗ gắn ở hai chân sau, khập khiễng lảo đảo. Mị Nương nhận ra đó là chú nai nàng đuổi theo, giờ nhìn nó với ánh mắt đầy ngạc nhiên.

Khi con trần bò tới gần, Mị Nương giật mình, hốt hoảng ôm chầm lấy Sơn Tinh. Cả hai bối rối, ánh mắt chạm nhau, rồi vội buông ra, mặt đỏ bừng. “Người là ai, đây là đâu, ta... ta... sợ quá!” Mị Nương lắp bắp, giọng run run. Sơn Tinh mỉm cười, giọng ấm áp như ngọn gió rừng. “Cô nương không cần phải sợ, đây là nhà của ta và đây là các bạn bè của ta.” Mị Nương với ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn quanh lối thú rừng, rồi lắp bắp lặp lại: “Hả? Bạn bè? Nhà?” Sơn Tinh gật đầu, chỉ vào chú nai. “Này, tại sao cô nương lại muốn giết chết con nai tội nghiệp này của ta?” Mị Nương lắc đầu, bối rối. “Không đâu, tôi không cố ý giết nó, chỉ là tôi định đùa với nó chút thôi. Nhưng tại sao nó lại có bánh xe ở chân vậy?”

Sơn Tinh ngồi xuống, tay chàng vuốt ve con nai nhỏ, ánh mắt xa xăm, kể lại câu chuyện dưới ánh lửa. “Ngày trước, những kẻ săn thú đã bắn chú nai này, và làm gãy hai chân sau của nó. Tôi tìm thấy nó, đau đớn giữa rừng. Tôi đã làm đôi bánh xe gỗ để nó di chuyển, như một người bạn.” Mị Nương lắng nghe, ánh mắt lấp lánh, cảm động trước lòng tốt của chàng.

Bỗng, tiếng gọi tìm kiếm công chúa của Nhữ Mầu vang vọng từ xa “Công chúa, công chúa Mị Nương!”, phá tan không gian yên tĩnh. Sơn Tinh vội đẩy Mị Nương ra cửa hang, nhưng nàng vô tình làm rơi chiếc trâm cài. Chàng nhặt lên, nhìn theo bóng nàng với ánh mắt trìu mến, rồi làm phép, gọi dây leo phủ kín cửa hang, che giấu mọi dấu vết.

Ngoài cánh rừng, đêm đen bao trùm, chỉ có ánh đuốc của đoàn lính triều đình lập lòe, tiếng chó sủa. Nhữ Mầu già, với mái tóc bạc rối bù, tay cầm đuốc, giọng khản đặc gọi: “Công chúa, công chúa, người ở đâu?” Tiếng chó sủa vang, hòa cùng tiếng lính triều đình lục soát từng lùm cây. Mị Nương, váy áo vẫn còn ẩm, bước ra từ bóng tối, giọng trong trẻo: “Là ta đây!” Nhữ Mầu chạy đến, ôm chầm nàng, nước mắt lấp lánh. “Ôi trời, công chúa của tôi không sao! Ổn trời... nếu công chúa có mệnh hệ gì, chắc tôi cũng theo ông bà tôi luôn!” Mị Nương cười dịu dàng, vỗ vai bà. “Bà lo quá rồi, ta không sao đâu.”

Anh

Đoàn người quay về cung đình, ánh đuốc soi đường, tiếng bước chân rầm rập hòa cùng tiếng gió rừng. Mị Nương ngoảnh lại, nhìn về phía hang động. Nhưng nơi ấy giờ chỉ còn là một bức tường dây leo dày đặc, che kín lối vào, như thể chưa từng tồn tại. Nàng khế chạm vào tóc, nhận ra chiếc trâm cài đã mất, lòng thoáng băng khuâng, như cảm nhận một định mệnh vừa bắt đầu. Đằng xa, trong hang động, Sơn Tinh cầm chiếc trâm, ánh mắt chàng ăm ắp.

Dưới ánh nắng rực rỡ, sân cung đình náo nhiệt như một bức tranh sống động, nơi dân làng tụ tập đông đúc, chen vai thích cánh để nghe thông báo từ triều đình. Tiếng trống vang rền, cờ phướn bay phấp phới, tạo không khí tưng bừng. Một lính triều đình, đứng trên bục cao, giơ cao ống loa, giọng sang sảng: “Loa! Loa! Loa! Công chúa Mị Nương đã đến tuổi cập kê, đôi mươi trăng tròn! Nay triều đình thông báo, toàn thể trai tráng, tướng sĩ, nhân tài trong và ngoài vương quốc đều có thể ứng thí để trở thành phò mã!” Dân làng reo hò, tiếng vỗ tay rộn ràng, ai nấy háo hức trước cơ hội được cưới nàng công chúa xinh đẹp.

Trên con đường làng rợp bóng tre, Sơn Tinh, với áo lá cây giản dị và tóc rối bù, bước đi, tay cầm chiếc trâm cài lấp lánh của Mị Nương. Chàng xuống kinh thành, lòng quyết trả lại vật quý cho chủ nhân. Gặp một bà lão gù cúi, chàng lễ phép hỏi: “Bà có biết ai là chủ nhân của chiếc trâm cài này không?” Bà lão nheo mắt, nhìn chiếc trâm lấp lánh. “Ồ, đây là trâm cài của các tiểu thư và công chúa!” Sơn Tinh lặp lại, giọng ngạc nhiên: “Tiểu thư, công chúa...” Đột nhiên, chàng nhớ ra tiếng Nhữ Mầu gọi “công chúa” trong hang động ngày ấy. “Đây là của công chúa sao?” chàng hỏi lại. Bà lão cười, chỉ tay về phía cung đình. “Tôi làm sao mà biết! À, nếu chàng muốn tìm công chúa, hãy tới đằng kia ứng tuyển đi, họ đang kén phò mã cho công chúa Mị Nương đó!” Nói rồi, bà lão lững lờ bỏ đi. Sơn Tinh sải bước, lòng rạo rực, tiến về lễ hội kén rể, chiếc trâm cài trong tay như một lời hứa định mệnh.

Sân lễ hội rục rĩ, nơi các chàng trai khoe tài. Một số người đấu vật, mồ hôi lấp lánh dưới nắng, tiếng hò reo vang dội. Những người khác giương cung, mũi tên bay vút, chính xác như mắt chim ưng. Sơn Tinh, tay cầm trầm cài, chen vào đám đông, ánh mắt sáng ngời tìm kiếm Mị Nương. Trên khán đài cao, Mị Nương, đang ngồi cạnh Vua Hùng và Hoàng Hậu, nhưng lòng nàng băng khuâng. Nàng nhớ lại khoảnh khắc ôm Sơn Tinh trong hang động, má hồng lên, rồi nũng nịu: “Vua cha, mẫu hậu, con không muốn kén phò mã nữa!” Vua Hùng cau mày, giọng trầm: “Làm sao có thể được chứ, lễ hội đang diễn ra còn gì!” Mị Nương ngả vào lòng Hoàng Hậu, mắt ngân ngấn nước. Hoàng Hậu ôm nàng, vuốt tóc, ánh mắt dịu dàng an ủi.

Dưới khán đài, Sơn Tinh đã nhận ra Mị Nương, lòng rộn ràng. Chàng vẫy tay, giơ cao chiếc trầm, định trả lại cho nàng. Mị Nương nhìn thấy chàng, đôi mắt sáng lên, quay sang cha mẹ, giọng mừng rỡ: “Vua cha, mẫu hậu, con muốn chọn người này làm phò mã!” Nhưng Vua Hùng và Hoàng Hậu nhìn Sơn Tinh, với dáng vẻ rừng rú, áo lá cây bám bụi, tỏ vẻ ái ngại.

Đúng lúc ấy, Thủy Tinh, vừa chiến thắng một vòng thi, bước ra, áo lụa xanh dương lấp lánh, khí chất như sóng biển. Chàng lớn tiếng: “Không công bằng! Chúng tôi đã tham gia hội thi đúng với luật lệ của nhà Vua và vương quốc, thì tên ngọc này cũng phải làm như thế!” Đám đông hưởng ứng, hét lên: “Đúng rồi! Hãy ra yêu cầu sinh lễ cho chúng ta thi thố! Ai mang nhiều vàng ngọc châu báu sẽ trở thành phò mã!”

Thủy Tinh, đứng giữa đám đông, nhận ra Mị Nương và Sơn Tinh. Chàng đồng dặc tuyên bố: “Hãy gả Mị Nương cho ta! Ta chính là hoàng tử của Long Vương, cô ấy sẽ là hoàng hậu biển cả, ngọc ngà châu báu nhiều không kể xiết! Còn tên gốc rừng xanh này chẳng có gì! Hahaha!” Tiếng cười của chàng vang vang như sóng vỗ.

Khi nghe Thủy Tinh nói đến đây, Vua Hùng và Hoàng Hậu thoáng tưởng tượng ra cảnh: Mị Nương đang sống dưới nước, khó khăn lắm để nuốt một con bạch tuộc sống, xung quanh là lũ hoàng tử cá con bơi lội. Cả hai lắc đầu, cau mày.

Rồi họ cũng nhìn Sơn Tinh từ chân tới đầu, tưởng tượng ra cảnh con gái của họ đang treo cây, ăn chuối với lũ khỉ rừng, lại lắc đầu nhìn nhau tỏ vẻ ngao ngán.

Vua Hùng, thấy ánh mắt trù miến của Mị Nương nhìn Sơn Tinh, ông chợt hiểu ra con gái mình rất thích chàng trai đến từ rừng xanh, liền nảy ra ý tưởng. Ông đứng dậy, giọng uy nghiêm: “Thôi được rồi! Trong vòng ba ngày tới, trước khi mặt trời lặn, ai mang được sinh lễ tới trước sẽ là phò mã. Sinh lễ phải là voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao. Không dư, không thiếu. Nên nhớ, không được dùng phép thuật giả tạo, ta không nhận hàng giả!”

Đám đông há hốc mồm, kinh ngạc trước thử thách khó như hái sao trời. Mị Nương tiu nghỉu, ánh mắt lo lắng nhìn Sơn Tinh.

Ảnh

Trên bờ bãi biển dài lộng gió, sóng vỗ ầm ào như tiếng gầm của biển cả, Thủy Tinh sải bước, vẻ mặt hăm hực, đôi tay nắm chặt như muốn đè nén cơn giận. Theo sau chàng là tên hầu cận đầu bạch tuộc, với đôi mắt lồi và những xúc tu lắc lư, lảm nhảm không ngừng: “Rõ ràng nhà vua thiên vị tên người rừng kia! Chúng ta dưới biển thì lấy đâu ra gà, voi, ngựa chứ!”

Thủy Tinh dừng bước, quay lại, ánh mắt lạnh lùng như nước biển sâu. “Tên người rừng đó cũng chẳng thể tìm được voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao đâu,” chàng nói, giọng sắc như dao. “Lão già nhà vua chỉ muốn chơi khăm chúng ta thôi!” Tên hầu cận gật đầu lia lịa, xúc tu vung vẩy như đồng tình. Cả hai đứng bên bờ biển, nơi sóng tung bọt trắng xóa. Thủy Tinh hít sâu, ánh mắt lấp lánh kiêu ngạo, rồi cùng hầu cận biến hình, hóa thành người cá với đuôi xanh dương lấp lánh. Họ nhảy ùm xuống biển, lặn sâu vào lòng đại dương, để lại những vòng nước xoáy.

Ảnh

**QUẢNG CÁO TƯƠNG TÁC ĐA CHIỀU
CỦA NHÀ TÀI TRỢ
CÓ SỬ DỤNG NHÂN VẬT CHÍNH
/HOẶC MẪU QUẢNG CÁO CỦA NTT**

**QUẢNG CÁO TƯƠNG TÁC ĐA CHIỀU
CỦA NHÀ TÀI TRỢ
CÓ SỬ DỤNG NHÂN VẬT CHÍNH
/HOẶC MẪU QUẢNG CÁO CỦA NTT**

Dưới ánh nắng vàng rực, trang trại nằm giữa cánh rừng bạt ngàn hiện ra như một bức tranh yên bình, nơi những đồng cỏ xanh mướt và tiếng thú kêu rộn ràng hòa quyện. Ông lão tổng quản, với mái tóc bạc như sương và bộ râu lòa xòa, đi tới đi lui, chăm sóc lũ thú như người cha hiền.

Ông huýt sáo một điệu nhạc vui tươi, khiến lũ voi vung vòi phì phò, ngựa hí vang, và gà cục tác chạy nhảy. Nhưng ông lão không phải người thường – đó là Thần Rừng đang sống với bộ dạng của một người dân thường, đôi mắt ông lấp lánh như biết mọi bí mật của núi rừng.

Ông vuốt ve một chú voi, sửa lại đồng cỏ cho ngựa, rồi cười khùng khục khi một con gà nhảy lên vai, như thể cả trang trại là gia đình của ông. Tiếng chim hót líu lo trên cao, như chúc phúc cho nơi này, nơi phép màu của rừng xanh đang âm thầm chờ đợi một định mệnh lớn lao.

Ảnh

Bên bờ suối lấp lánh, nơi ánh nắng xuyên qua tán cây, Sơn Tinh ngồi trên một phiến đá, tay nhặt những cánh hoa rừng, thả xuống dòng nước trong veo. Chàng lẩm bẩm, giọng đầy bâng khuâng: “Ta có thể cưới nàng... ta không thể... có thể... không thể... có thể...” Mỗi cánh hoa trôi đi như mang theo một nỗi niềm. Gần đó, một con vẹt lông rực rỡ đậu trên cành, kêu quang quác, đôi mắt tròn xoe như muốn nói điều gì quan trọng. Sơn Tinh thở dài, nhìn con vẹt, giọng lo lắng: “Người nghĩ xem, ta làm gì có sính lễ như nhà vua yêu cầu chứ!” Con vẹt, như hiểu lòng chàng, nhảy lên vai, lấy mỏ gõ chín cái vào đầu Sơn Tinh, kêu to như trêu chọc. Sơn Tinh xua tay, cười lớn: “Này, đừng chọc phá ta!”

Nhưng chín cái gõ ấy như đánh thức ký ức. Đôi mắt Sơn Tinh sáng lên, chàng nhớ lại một ngày xưa, khi rừng sâu rung chuyển bởi tiếng săn thú. Trong ký ức, chàng thấy mình nằm vắt vẻo trên cành cây, nghe tiếng cây cối xào xạc, đàn chim bay đảo đảo. Dưới tán rừng, một đoàn thợ săn hung tợn xuất hiện, cung tên lăm lăm. Lũ voi và ngựa chạy trốn, kêu la thảm thiết. Một chú voi trúng tên, ngã xuống, chân rướm máu. Một chú nai con bị bắn vào hông, đau đớn rên rỉ. Tên thợ săn nhặt chú nai, bẻ sừng, rồi quăng nó ra xa, cười khoái trá. Một tên khác tiến đến con voi, reo lên: “Ôi trời, chúng ta phát tài rồi! Con voi này có chín cái ngà cơ đấy... haha!” Tiếng cười độc ác của chúng vang vọng, khiến rừng như run lên vì giận dữ.

Ảnh

Sơn Tinh đứng bật dậy khỏi phiến đá bên suối. Chàng chạy nhanh qua cánh rừng, lướt qua những tán cây cổ thụ, đôi chân nhanh nhẹn như gió. Đích đến là trang trại của Thần Rừng, nơi những con thú quý đang sống yên bình. Chàng dừng lại trước một con voi khổng lồ, sờ vào chín chiếc ngà trắng lấp lánh, cảm nhận sức mạnh của núi rừng. Chàng bước sang chuồng ngựa, vuốt ve bộ lông hồng phấn óng ánh, mỉm cười khi ngựa hí nhẹ như chào bạn. Gần đó, một con gà trống oai vệ bước đi, chín chiếc cựa sắc nhọn lấp lánh dưới nắng. Sơn Tinh reo lên, lòng tràn ngập hy vọng, gọi to: “Thầy ơi! Thầy ơi!”

Thần Rừng, đang ngáy khò khò dưới gốc cây, giật mình tỉnh dậy. Ông biến hình từ một bóng cây xanh thành ông lão tổng quản, bộ râu lá rung rung, mắt lấp lánh ý cười. “Chuyện gì đấy, nhóc?” ông hỏi, giọng khàn khàn. Sơn Tinh, mặt rạng rỡ, nói nhanh: “Thầy, người cho con xin những con thú này được không? Con sẽ đổi về cho chúng ta một sinh vật đẹp đẽ hơn!” Con voi phì hơi, ngựa lắc đầu, gà trống xù lông, cả ba nhìn Sơn Tinh với ánh mắt dè chừng, như thể cùng nói: “Ôi không! không! không!” Thần Rừng cười lớn, tiếng cười vang như gió rừng. “Haha, nói ta nghe, sinh vật đó đẹp đẽ như thế nào?”

Sơn Tinh mắc cỡ, gãi đầu, ấp úng: “Dạ... nàng rất đẹp ạ!” Thần Rừng nheo mắt, vuốt râu. “Chúng ta không cần vẻ đẹp bên ngoài. Quan trọng là cô ấy có trái tim tốt, để yêu thương lũ thú rừng xấu xí ở đây không? Haha!” Lũ thú chăm chú lắng nghe, voi vung vòi, ngựa hí nhẹ, gà trống gật gù như đồng ý. Sơn Tinh gật đầu lia lịa: “Chắc có ạ, cô ấy sẽ!” Thần Rừng phá lên cười: “Được rồi! Ta đồng ý!” Ông vung tay, hóa thành một luồng gió xanh, bay vút vào rừng sâu, để lại Sơn Tinh đứng giữa trang trại, lòng rạo rực. Chàng nhìn lũ thú, mỉm cười, chàng ta tưởng tượng thấy gương mặt Mị Nương đang cười với mình.

Trên con đường đèo quanh co, ánh nắng vàng rực rải xuống như dát vàng lên những tán cây rừng. Sơn Tinh, giờ đây khoác bộ trang phục đẹp đẽ hơn, áo lá cây điểm hoa văn lấp lánh, ngồi vắt vẻo trên lưng con voi chín ngà khổng lồ, thổi kèn sáo du dương. Tiếng sáo réo rắt, hòa cùng tiếng chim rừng, như khúc nhạc của đất trời chúc phúc cho hành trình của chàng. Theo sau là một đoàn thú kỳ diệu: ngựa chín hồng mao bước đi oai vệ, lông lấp lánh như ánh hoàng hôn; gà chín cựa cục tác kiêu hãnh, cựa sắc nhọn lóe sáng; chú nai bánh xe lăn lóc, khập khiễng nhưng đầy tự hào; con trăn vảy bạc uốn lượn, lũ khỉ chí chóc bung giỏ hoa quả, và con vẹt rực rỡ đậu trên vai Sơn Tinh, kêu quang quác như dẫn đầu đoàn diễu hành. Cả đoàn tiến về kinh thành, mang theo sính lễ để chinh phục trái tim công chúa Mị Nương.

Nhưng trong lùm cây rậm rạp bên đường, một cặp mắt lén lút quan sát. Đó là tên hầu cận của Thủy Tinh, một sinh vật biển với khuôn mặt kỳ dị, ẩn sau bụi rậm, đôi mắt lấp ló như ngọc trai. Hắn chăm chú nhìn đoàn thú của Sơn Tinh, rồi nhanh như cắt, chạy vụt đi, lẩn vào rừng sâu, mang theo tin tức nóng hổi để báo cho chủ nhân. Tiếng lá xào xạc theo bước chân hắn, như thể rừng đang thì thầm về một âm mưu sắp xảy ra.

Ảnh

Dưới lòng biển sâu, thủy cung lộng lẫy hiện ra như một cung điện ngọc trai, nơi rặng san hô phát sáng và đàn cá bơi lội như những vũ công thần tiên. Thủy Tinh, với chiếc đuôi xanh dương lấp lánh, ngồi trên ngai san hô, ánh mắt sắc lạnh nhưng đầy kiêu hãnh. Tên hầu cận, với khuôn mặt kỳ dị và xúc tu vung vẩy, bơi đến, thì thầm vào tai chàng. Lời nói của hắn làm Thủy Tinh cau mày, đôi mắt lóe lên như sóng biển giận dữ. Không chần chừ, chàng đứng dậy, vung tay ra hiệu.

Một đoàn tùy tùng thủy sinh, với hình dạng xấu xí nhưng trung thành – cá mặt sần sùi, bạch tuộc mắt lồi, tôm càng méo mó – lập tức bơi theo sau. Họ lướt qua những rặng san hô, để lại những vòng nước xoáy, như thể cả đại dương đang chuyển mình vì kế hoạch của hoàng tử biển cả. Thủy Tinh, lòng sôi sục quyết tâm, bơi nhanh về phía đất liền, mang theo sức mạnh của biển cả để thách thức đối thủ trên núi rừng.

Ảnh

Trên con đường dẫn đến kinh thành, đoàn của Sơn Tinh tiến đến một chiếc cầu gỗ bắc qua dòng suối chảy xiết. Nước suối lấp lánh dưới nắng, nhưng không khí bỗng trở nên căng thẳng. Voi chín ngà phì hơi, ngựa chín hồng mao hí vang, gà chín cựa cục tác lo lắng, còn lũ khỉ và chú nai bánh xe nhìn quanh, như cảm nhận một điềm chẳng lành. Đột nhiên, mặt nước dưới cầu sủi bọt, sóng dâng cao theo hình dạng của một con quái thú bao bọc quanh chiếc cầu. Thủy Tinh làm phép, gọi nước trào lên dữ dội, khiến vách núi bên cạnh sạt lở. Một tiếng rắc vang lên, chiếc cầu gỗ sụp đổ, mảnh vụn rơi lả tả xuống dòng nước xiết. Cả đoàn thú nhốn nháo, lũ khỉ kêu chí chóc, con vẹt bay vòng vòng, còn chú nai bánh xe lăn lóc, suýt rơi xuống suối. Voi chín ngà gầm lên, ngựa lắc lư, gà trống xù lông, cả đoàn rơi vào hỗn loạn.

Sơn Tinh, đứng trên lưng voi, bình tĩnh như ngọn núi. Chàng giơ tay, ánh mắt lấp lánh phép thuật. Từ cơ thể chàng, những sợi dây leo xanh mướt mọc ra, dài ra, đan chặt vào nhau, tạo thành một chiếc cầu treo vững chãi bắc qua dòng suối. Dây leo lấp lánh ánh với lá và hoa rực rỡ trông rất ngoạn mục và diệu kỳ. “Đi nào, các bạn!” Sơn Tinh huýt sáo, giọng trầm ấm.

Voi chín ngà bước đầu tiên, chân nặng nề nhưng chắc chắn. Ngựa hồng mao phi nước kiệu, gà chín cựa lon ton, lũ khỉ nhảy nhót, con trăn uốn lượn, và chú nai bánh xe lăn lóc, cả đoàn vượt qua cầu dễ dàng. Con vẹt đậu trên vai Sơn Tinh, kêu quang quác như cổ vũ. Dòng suối bên dưới dần yên ả, như thể Thủy Tinh đã rút lui, để lại một vòng nước xoáy lấp lánh. Sơn Tinh mỉm cười, nhìn về kinh thành xa xa, lòng tràn đầy quyết tâm mang sinh lễ đến cho Mị Nương, bất chấp mọi thử thách.

Dưới ánh nắng vàng rực, sân cung đình tràn ngập không khí lễ hội tưng bừng, như một bức tranh sống động dật từ sắc màu và âm thanh. Kèn đồng réo rắt, trống rền thùng thùng. Dân làng chen vai nhau đứng thành vòng tròn bao xung quanh, mắt sáng rực, reo hò không ngớt. Cờ phướn đỏ thắm bay phấp phới, hòa cùng tiếng cười giòn tan, tạo nên một khung cảnh rộn ràng. Trên khán đài cao, Vua Hùng và Hoàng Hậu ngồi oai nghiêm ánh mắt tràn đầy kỳ vọng. Bên cạnh họ, công chúa Mị Nương, xinh đẹp như ánh trăng rằm, khoác trang phục rực rỡ, đôi mắt lấp lánh như ngọc trai, hồi hộp mong một định mệnh sắp đến.

Từ xa, Sơn Tinh xuất hiện, oai vệ như vị thần rừng, ngồi trên lưng con voi chín ngà khổng lồ, vòi vung lên như chào dân làng, voi chín ngà phì hơi bong bóng vào đám đông khiến cả đám đông cười rộ thích thú. Theo sau là đoàn sình lễ kỳ diệu: ngựa chín hồng mao, lông óng ánh như ánh hoàng hôn, bước đi kiêu hãnh. Gà chín cựa, bộ lông sặc sỡ, vỗ cánh cục tác, chín chiếc cựa sắt nhọn lấp lóe. Chú nai bánh xe lăn lóc, khập khiểng nhưng đầy tự hào, lẫm lẫm. Lũ khỉ chí chóe, con vẹt kêu quang quác, và con trăn vẩy bạc uốn lượn, cả đoàn như một gánh xiếc thần tiên.

Vua Hùng đích thân bước xuống, sờ vào chín chiếc ngà voi, vuốt bộ lông hồng mao của ngựa, và ngẫm chín cựa gà, gật đầu hài lòng: “Đúng là sình lễ trời ban!” Mị Nương, trên khán đài, reo lên vui mừng, đôi má hồng rực như hoa đào. Sơn Tinh mỉm cười, dắt tay nàng đến kiệu voi. Con voi chín ngà, với ánh mắt tinh nghịch, khụy xuống. Mị Nương cười khúc khích, leo lên lưng voi, vấy lụa bay nhẹ như mây. Cả đoàn rước dâu khởi hành, dân làng vỗ tay rần rần, tiếng hò vang vọng. Vua Hùng và Hoàng Hậu nhìn nhau mỉm cười, Hoàng Hậu nhún vai, thì thầm: “Con bé chọn đúng người rồi!”

Nhưng niềm vui chưa trọn, con ngựa hồng mao đột nhiên hí vang, lùi lại, nó lảo đảo: “Ồ, có gì đó sai sai!” Cả đoàn tùy tùng của Sơn Tinh – voi, gà, nai, khỉ, vẹt, trăn – dừng phắt lại, mắt tròn xoe nhìn quanh. Bỗng, nước từ dưới đất trào lên, tung tóe như pháo hoa, làm dân làng giật mình la hét. Thủy Tinh, với mái tóc xanh dương óng ánh và áo lụa lấp lánh, hiện ra giữa làn nước, như vị thần biển cả giáng trần. “Hừ, tiệc chưa bắt đầu mà đã kết thúc rồi sao?” chàng nói, giọng vang như sóng vỗ. Vua Hùng và Hoàng Hậu ngạc nhiên, dân làng sợ hãi xì xào. Mị Nương nắm chặt tay Sơn Tinh, ánh mắt lo lắng.

Thủy Tinh bước tới, chỉ vào Sơn Tinh, giọng đồng dục: “Cuộc thách đố sinh lễ này không công bằng! Ta ở chốn biển xanh, làm sao có voi, gà, ngựa? Nếu nhà vua yêu cầu cá chín đuôi, tôm chín cang, mực chín râu, thì người đã thua đứt đuôi rồi! Vì thế, hãy đấu tay đôi! Ai thắng sẽ cưới công chúa, nếu không, ta nhấn chìm nơi này trong biển nước!”

Dân làng nín thở, Vua Hùng hốt hoảng, vuốt râu: “Được, được! Cứ vậy đi, hai người đấu nhau, ai thắng sẽ là phò mã!” Dân làng, từ sợ hãi chuyển sang phấn khích, vỗ tay rần rần, dạt ra hai bên, tạo thành một võ đài tự nhiên.

Ảnh

Sơn Tinh và Thủy Tinh đứng đối mặt, ánh mắt như lửa và nước va chạm. Họ bắt đầu bằng những thế võ tay đôi, nhanh như chớp. Sơn Tinh tung cú đấm, dây leo từ tay chàng phóng ra, quấn lấy Thủy Tinh. “Haha, trời được chưa?” chàng cười. Thủy Tinh lách mình, nước xoáy quanh người, hóa thành khiên chắn, nhếch mép: “Mơ đi, người rừng!” Dân làng trầm trồ, lũ khỉ của Sơn Tinh nhảy nhót cổ vũ: “Cố lên, sếp ơi!” Nhưng đội thủy sinh của Thủy Tinh – bạch tuộc, cá mặt méo, tôm càng lệch – cũng gầm gừ: “Hoàng tử cá vô địch!”

Cuộc chiến bùng nổ với phép thuật ngoạn mục. Sơn Tinh huyết sáo, đất rung chuyển, núi mọc lên, cây rừng nở hoa rực rỡ, trái ngọt rơi lả tả. “Ăn nhé, mọi người?” chàng nháy mắt, khiến dân làng phấn khích cười rộ, tranh nhau nhặt trái. Gà chín cựa vỗ cánh, đậm mạnh lên một chiếc vòi làm bạch tuộc của Thủy Tinh giật mình: “Á, đau quá!” .

Thủy Tinh không chịu thua, vùng tay, sóng thần dâng cao, mưa bão trùm trời, gió gào thét. “Tắm nước mát nè!” chàng hét, nhưng lũ cá của chàng say sóng, lão đảo, lè lưỡi: “Hoàng tử, chậm lại, tụi tui chóng mặt!” Dân làng cười nghiêng ngả, Mị Nương che miệng khúc khích.

Thủy Tinh dâng nước ngập đến nửa thân của đám dân làng, họ hốt hoảng, nhưng Sơn Tinh bình tĩnh, chàng dời núi chặn dòng. “Nước tới đâu, núi tới đó!” chàng nói, voi chín ngà dùng vòi hút nước, phun lên trời như vòi rồng: “Tui là máy bơm siêu xịn!” Ngựa hồng mao phi nước kiệu, kéo cây cổ thụ chắn sóng.

Thủy Tinh, tức tối, đẩy sóng thần cao hơn, nhưng quá đà, làm thủy cung dưới biển chao đảo. Thủy Nương, trong cung điện san hô, lo lắng: “Thằng bé phá làng phá xóm rồi!” Nàng cầu xin Long Vương can thiệp. Long Vương, râu bạc phơ, vùng trượng, rút hết nước biển, để lại Thủy Tinh đứng trên cát khô, thở hổn hển.

Thủy Tinh quy xuống, bắt lực, đôi chân chàng từ từ hóa thành đuôi cá, lấp lánh như gương mặt chàng ta đầy cảm xúc thất bại. Lũ bạch tuộc, cá, tôm hàu cận cửa chàng ta cũng lão đảo, lăm bắm: “Thôi, về ta về ta tắm biển ta cho khỏe đời!”

Dân làng vỗ tay rần rần, reo hò: “Phò mã Sơn Tinh! Sơn Tinh! Hoàng tử rừng xanh!”. Sơn Tinh bước tới, ánh mắt trượng nghĩa, đưa tay nâng Thủy Tinh dậy. “Đứng lên, anh bạn biển cả!” chàng vừa nói, rồi dùng đôi tay dùng phép thuật dây leo vươn ra, nhẹ nhàng quán lấy cơ thể và đẩy Thủy Tinh xuống biển. Thủy Tinh, dù thua, cười khẩy: “Lần sau tôi thắng!” Chàng hoàng tử cá lặn xuống biển, lũ tùy tùng vùng vẫy theo sau, để lại những bọt nước lấp lánh.

Dân làng tiếp tục vỗ tay, Vua Hùng và Hoàng Hậu vuốt mồ hôi trên trán, mỉm cười mãn nguyện. “Ôi là trời, cuối cùng cũng kết thúc có hậu!” Hoàng Hậu thì thầm, nhún vai.

Sơn Tinh quay lại, nắm tay Mị Nương, ánh mắt hai người trao nhau tràn ngập hạnh phúc. Voi chín ngà phì hơi hỏi con ngựa: “Xong việc rồi phải không?” Ngựa hồng mao hí hí: “VẬY chứ gì nữa ba!” Gà chín cựa gật gù: “Chúc mừng tân lang tân nương?” Mị Nương cười hạnh phúc, leo lên kiệu voi, đoàn rước dâu tiếp tục hành trình, dưới tiếng hò reo của dân làng và ánh nắng rực rỡ, như lời chúc phúc cho một câu chuyện tình yêu định mệnh.

Ảnh

**QUẢNG CÁO TƯƠNG TÁC ĐA CHIỀU
CỦA NHÀ TÀI TRỢ
CÓ SỬ DỤNG NHÂN VẬT CHÍNH
/HOẶC MẪU QUẢNG CÁO CỦA NTT**

**QUẢNG CÁO TƯƠNG TÁC ĐA CHIỀU
CỦA NHÀ TÀI TRỢ
CÓ SỬ DỤNG NHÂN VẬT CHÍNH
/HOẶC MẪU QUẢNG CÁO CỦA NTT**

Dưới tán rừng xanh mướt, ánh nắng xuyên qua những tàng cây cổ thụ. Sơn Tinh, với đôi tay khéo léo đang cột dây tre dựng một ngôi nhà trên cây cao vút, mái lợp lá cọ lấp loáng như mái tóc rừng xanh.

Gần đó, lũ khỉ tinh nghịch, với bộ lông xù xì và đôi mắt lém lỉnh, đang chơi đùa cùng cậu bé con của Mị Nương. Hai chú khỉ, như diễn viên xiếc, chuyển càn nhanh thoăn thoắt, quăng cậu bé qua lại giữa những đôi tay, khiến thằng bé cười khanh khách, vung vẩy tay chân như chú khỉ con. Tiếng cười giòn tan vang vọng, hòa cùng tiếng chim hót líu lo, làm cả cánh rừng như rộn ràng một khúc ca vui.

Bên bờ suối, Mị Nương giặt áo, váy áo lụa bay nhẹ trong gió, khuôn mặt nàng sáng bừng nụ cười. Nàng ngẩng lên, nhìn lũ khỉ và cậu con trai nghịch ngợm, lắc đầu mỉm cười dịu dàng, ánh mắt tràn ngập yêu thương. “Này, thằng bé không phải là chuối đâu đấy!” nàng nói với giọng đùa vui, nhưng lũ khỉ chỉ chớp mắt tinh nghịch, Sơn Tinh vọng đáp: “Công chúa yên tâm, chúng là bảo mẫu siêu hạng của ta đấy!”, lũ khỉ như hiểu lời Sơn Tinh ra vẻ cười khoái chí.

Đột nhiên, tiếng chim rừng xào xạc vang lên, không còn ríu rít mà gấp gáp, như báo hiệu một điềm chẳng lành. Tiếng mõ làng từ xa vọng đến, gõ liên hồi. Sơn Tinh, đứng trên cành cây cao, nhìn xuống thung lũng, ánh mắt sắc bén như chim ưng. Không chần chừ, những cánh tay dây leo của chàng quấn lấy Mị Nương. Như một cơn gió thần, cả hai bay vọt qua tán rừng, lướt trên những ngọn cây, hướng về phía dân làng, nơi một thử thách đang chờ đợi.

Trên bờ biển, sóng vỗ ầm ào, nước biển dâng cao như muốn nuốt chửng đất liền. Dân làng hồi hải thuyền đất, đắp đê ngăn dòng nước tràn. Mồ hôi lấp lánh trên trán họ, ánh mắt lo âu nhìn dòng sông hung dữ. Một người dân thở dài, giọng đầy bức bối: “Lại là hần, gã Thủy Tinh thua cuộc! Năm nào hần cũng dâng nước, phá hoại mùa màng của chúng ta!” Tiếng sóng gào thét như tiếng cười kiêu ngạo của biển cả. Sơn Tinh bước đến bờ biển, đứng vững như ngọn núi, huyết sáo vang, âm thanh trong trẻo như tiếng gọi của rừng sâu. Từ mặt biển lấp lánh, Thủy Tinh hiện hình, mái tóc xanh dương óng ánh, đôi mắt lấp lánh như ngọc trai nhưng vẫn mang chút kiêu ngạo.

Sơn Tinh nhìn thẳng vào mắt bạn cũ, giọng trầm ấm nhưng kiên định: “Này anh bạn, chuyện xưa đã là quá khứ rồi. Tôi nghĩ chúng ta nên chung sống hòa bình. Tôi không xâm phạm vùng biển của anh, thì anh cũng nên để đất liền của chúng tôi yên, được chứ? Nhìn xem, Mị Nương không có đuôi cá, làm sao sống ở thủy cung được? Đây là định mệnh của chúng tôi, tôi mong anh đừng cố chấp nữa, được không?” Thủy Tinh im lặng, đôi mắt lướt qua Mị Nương, rồi nhún vai, mỉm cười lém lỉnh: “Ờ, cậu nói cũng phải!” Chàng quay người, lặn xuống biển xanh, chiếc đuôi cá lấp lánh như ánh bạc, để lại một làn sóng nhỏ như lời chào tạm biệt. Dân làng reo hò, đê vững chãi đứng yên, và đất trời như mỉm cười, chúc phúc cho sự hòa hợp giữa rừng và biển.

Ảnh

Dưới ánh nắng rực rỡ của một ngày hè, đỉnh núi cao chót vót bên cạnh bờ biển dài cát trắng xóa hiện ra như một bức tranh thần tiên. Bờ cát vàng trải dài, sóng biển lấp lánh như dát bạc, những tảng mây trắng lững lờ trôi trên bầu trời xanh thẳm. Đôi chim hải âu lượn lờ trên sóng, đôi cánh trắng muốt vờn theo gió, thỉnh thoảng lao xuống biển để săn mồi, kêu lên những tiếng vui tai.

Bên bờ cát dài, lũ trẻ con của Sơn Tinh và Thủy Tinh nô đùa rộn ràng, tiếng cười giòn tan hòa cùng tiếng sóng vỗ. Chúng đuổi nhau, tung cát. Những chàng tiên cá nhỏ cõng trên lưng các cậu bé rừng xanh lượn sóng, tiếng cười giòn tan.

Trên bãi biển, những chiếc bàn đá – thực ra là những tảng đá phẳng lì được sóng biển mài nhẵn, trông giống hệt bàn tiệc – được bày biện thịnh soạn. Gia đình của Sơn Tinh đã mang đến những hoa quả ngọt lịm từ núi cao: xoài vàng ươm, chuối chín mọng, và dứa thơm lừng. Những món ăn được sắp xếp khéo léo, như một bức tranh đầy màu sắc, lấp lánh dưới nắng. Bên cạnh, những con cá nướng do Thủy Tinh mang từ biển sâu bốc khói nghi ngút, mùi thơm quyện bay khiến lũ trẻ không thể cưỡng lại.

Mị Nương, với nụ cười dịu dàng, nắm tay Sơn Tinh, ánh mắt hai người trao nhau tràn ngập yêu thương. Thủy Tinh, đứng cạnh nàng tiên cá xinh đẹp, ngược nhìn bầu trời chói chang, đôi mắt lấp lánh như mặt biển. Họ mỉm cười, lòng nhẹ nhõm, bởi rừng và biển giờ đây đã hòa hợp, không còn những trận chiến ngày xưa.

Ảnh

Bổng nhiên Sơn Tinh huyết sáo vang, âm thanh trong trẻo như tiếng gọi của núi rừng. Từ đỉnh núi cao, một đàn chim rực rỡ sắc màu bay đến, cánh vỗ nhịp nhàng, xếp thành hình trái tim lớn trên bầu trời xanh. Lũ trẻ ngẩng đầu, reo hò, chỉ trỏ, mắt sáng rực như những vì sao.

Không chịu thua, Thủy Tinh mỉm cười, giơ tay làm phép, nước biển dâng lên, uốn lượn thành những cột sóng lung linh, bao quanh hình trái tim của đàn chim, bắn tung tóe như pháo hoa bằng nước, lấp lánh dưới ánh nắng. Hiệu ứng kỳ diệu khiến cả bãi biển như hóa thành sân khấu thần tiên. Lũ trẻ vỗ tay, nhảy nhót, tiếng cười khúc khích vang xa, hòa cùng tiếng sóng và tiếng chim hót ríu rít.

Cuộc hội ngộ bên bờ biển trở thành kỷ ức đẹp đẽ, nơi rừng và biển cùng hát khúc ca hòa bình, mãi mãi lưu truyền trong vương quốc.

Anh

SƠN THẦN - THE FOREST PRINCE

TÊN NHÀ XUẤT BẢN

Chịu trách nhiệm xuất bản:

HỌ VÀ TÊN

Biên tập: Sam và AIC.

Bìa: AIC

Sửa bản in: HỌ VÀ TÊN

Kỹ thuật vi tính: HỌ VÀ TÊN

SÁCH LIÊN KẾT XUẤT BẢN
VÀ ĐỘC QUYỀN PHÁT HÀNH.
TÊN ĐƠN VỊ PHÁT HÀNH

In 10.000 cuốn, khổ 26 x 16, tại xưởng in
TÊN XƯỞNG IN

Địa chỉ: địa chỉ xưởng in (nếu có).

Xã nhận ĐKXB số: 0000000, ngày 00/00/2025

In xong và nộp lưu chiểu năm 2025.

LỜI CẢM ƠN

Thân gửi các độc giả yêu quý,

Tác giả Sam cùng toàn thể đội ngũ biên tập và sáng tạo của dự án “Sơn Thần – The Forest Prince” xin gửi lời tri ân chân thành đến các bạn vì đã đồng hành và ủng hộ câu chuyện đầy cảm hứng này. Sự yêu mến của các bạn là nguồn động lực lớn lao để chúng tôi tiếp tục mang đến những trải nghiệm giải trí độc đáo, đậm chất văn hóa Việt Nam và thông điệp ý nghĩa về bảo vệ môi trường.

Ngoài phiên bản truyện tranh tương tác đa chiều, đội ngũ Sơn Thần đang nỗ lực hoàn thiện kịch bản phim hoạt hình dành cho thiếu nhi, dự kiến phát trực tuyến vào cuối năm 2025, cùng phiên bản điện ảnh hoành tráng chiếu rạp trong năm 2026.

Chúng tôi mời các bạn tương tác trực tiếp với các nhân vật Sơn Tinh, Thủy Tinh và Mị Nương qua công nghệ AI tại trang web sonthan.com. Chỉ cần truy cập trang web hoặc quét mã QR để bước vào phòng trò chuyện, nơi các bạn có thể trò chuyện, khám phá thêm về câu chuyện và chia sẻ cảm nhận với chính tác giả và các nhân vật!

Một lần nữa, xin cảm ơn và hẹn gặp các bạn trong thế giới kỳ diệu của “Sơn Thần – The Forest Prince”!

Trân trọng,

Tác giả Sam & Đội ngũ Sơn Thần – The Forest Prince

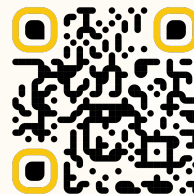
HƯỚNG DẪN TƯƠNG TÁC ĐA CHIỀU

Hãy sử dụng camera của điện thoại di động hoặc cài ứng dụng QR quét các mã bên dưới để nghe bản đọc hoặc xem các đồ họa chuyển động và trò chuyện với các nhân vật.

Nghe bản đọc bằng Tiếng Việt

Nghe bản đọc bằng tiếng Anh

Trò chuyện với nhân vật

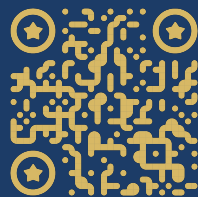
**QUẢNG CÁO TƯƠNG TÁC ĐA CHIỀU
CỦA NHÀ TÀI TRỢ
CÓ SỬ DỤNG NHÂN VẬT CHÍNH
/HOẶC MẪU QUẢNG CÁO CỦA NTT**

**QUẢNG CÁO TƯƠNG TÁC ĐA CHIỀU
CỦA NHÀ TÀI TRỢ
CÓ SỬ DỤNG NHÂN VẬT CHÍNH
/HOẶC MẪU QUẢNG CÁO CỦA NTT**

Ảnh bìa bên trong

Son Thần AI

THE FOREST PRINCE

TÊN NHÀ XUẤT BẢN